

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Львів

12 вересня 2023 року

Старший слідчий в ОВС 1 відділення слідчого відділу Управління СБ України у Львівській області майор юстиції Вавричук Назарій Ярославович, розглянувши матеріали досудового розслідування № 22023140000000138 від 11.05.2023 за ознаками вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України, встановивши наявність достатніх доказів для підозри у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 276, 277 і 278 КПК України,-

ПОВІДОМИВ:

Григор'янц Карині Леонівні, 08.10.1982 року народження, громадянці України, уродженці м. Ялта АР Крим, проживаючій за адресою: АР Крим, м. Ялта, вул. Миру, буд. 24, кв. 17, раніше не судимій, яка не є депутатом, адвокатом та нотаріусом,

про те, що вона підозрюється у вчиненні державної зради – тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України, а саме: надання іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції Закону № 2341-III від 05.04.2001 зі змінами, внесеними згідно із Законами № 1183-VII від 08.04.2014, № 1689-VII від 07.10.2014).

Фактичні обставини кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України:

Досудовим розслідуванням встановлено, що 24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року змінено назву на Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на Російська Федерація) та ще 49 країн-засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та

резолюціями від 16.12.1970 № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21.12.1965 № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Відповідно до преамбули Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990, Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і РФ.

Статтями 1-2 Конституції України, прийнятої Верховною Радою України 28.06.1996, визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до ст. ст. 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб Збройних Сил (далі – ЗС) РФ виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Свій злочинний умисел вказані особи вирішили досягти шляхом ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування незаконних збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії можуть призвести до порушення суверенітету і територіальної недоторканості України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, загибелі людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

У подальшому, з грудня 2013 року по лютий 2014 року, для забезпечення схвалення та підтримки громадянами РФ і жителями південно-східних регіонів України злочинних діянь, направлених на порушення суверенітету і територіальної цілісності України та встановлення впливу і вагомості РФ на світовій арені, представники влади та ЗС РФ, на виконання спільного злочинного плану, організували із застосуванням засобів масової інформації розпалювання в Україні національної ворожнечі шляхом ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності.

Так, із 20.02.2014 для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, у порушення вимог міжнародного та національного права, на територію півострова Крим військовим, морським та повітряним транспортом здійснено вторгнення окремих підрозділів ЗС РФ.

Таким чином, з 20.02.2014 представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що підтверджується, окрім вищезазначених міжнародних договорів, ст. ст. 1, 2 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», а також Заявою Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», текст якої схвалено постановою Верховної Ради України від 21.04.2015 № 337-VIII.

Згідно ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» 20.02.2014 розпочалась збройна агресія російської федерації (далі - РФ) проти України, направлена на окупацію півострова Крим.

Водночас 06.03.2014 у порушення ст. 2, ст. 73, п. 2 ч. 1 ст. 85, ст. 132 Конституції України, п. 2 ч. 3 ст. 3, ст.ст. 6, 18, 27 Закону України «Про всеукраїнський референдум», ст.ст. 6, 6-1 Закону України «Про всеукраїнський та місцеві референдуми» депутатами Севастопольської міської ради прийнято незаконне рішення № 7151 «Про участь в проведенні загальнокримського референдуму», у якому, зокрема, зазначено «м. Севастополю вийти до складу Російської Федерації в якості суб'єкту російської федерації; підтримали рішення Верховної Ради Автономної Республіки Крим про проведення загальнокримського

референдуму; прийняти участь в проведенні загальнокримського референдуму 16.03.2014; затвердили міський склад комісії щодо проведення референдуму».

Відповідно до зазначеного незаконного рішення 16.03.2014 проведено незаконний референдум, результатом якого стала тимчасова окупація території АР Крим і міста Севастополя, а також їх входження до складу РФ на правах суб'єкта федерації.

17.03.2014 депутатами Верховної Ради АР Крим прийнято постанову № 1745-6/14 «Про незалежність Криму», згідно з якою на підставі «Декларації про незалежність Республіки Крим», прийнятої на позачерговому пленарному засіданні Верховної Ради АР Крим 11.03.2014 та позачерговому пленарному засіданні Севастопольської міської ради 11.03.2014, створено нелегітимне державне утворення «Республіка Крим», а місто Севастополь отримало особливий статус у складі Російської Федерації.

У подальшому Верховною Радою АР Крим ухвалено постанову від 17.03.2014 № 1748-6/14 «Про правонаступництво Республіки Крим», у пункті 1 якої вказано, що з моменту проголошення Республіки Крим як незалежної суверенної держави вищим органом влади Республіки Крим є Державна Рада Республіки Крим.

Крім цього, на позачерговому засіданні Севастопольської міської ради від 17.03.2014 прийнято незаконне рішення № 7156 про підтримку рішення Верховної Ради АР Крим про незалежність Криму та створення так званої «Республіки Крим», а також про звернення до Російської Федерації з пропозицією про прийняття міста Севастополя до складу Російської Федерації в статусі міста федерального значення. Також, 17.03.2014 прийнято рішення про перейменування Севастопольської міської ради у «Законодательное собрание города Севастополь».

Надалі, між російською федерацією та представниками нелегітимного державного утворення «Республіка Крим» Аксеновим С.В., Константиновим В.А. і Чалим О.М. 18.03.2014, підписано договір про входження території АР Крим та м. Севастополь до складу Російської Федерації.

В подальшому, з метою забезпечення режиму окупації, на території АР Крим нелегітимними органами влади прийнято ряд незаконних законодавчих актів, спрямованих на створення структури органів місцевого самоврядування та забезпечення їх подальшого функціонування.

Відтак, за невстановлених в ході досудового слідства обставин, у громадянки України Григор'янц К.Л., яка будучи проросійськи налаштованою, виник та сформувався стійкий злочинний намір спрямований на зайняття посад пов'язаних з виконанням організаційно-розпорядчих функцій у незаконних органах влади створених на тимчасово окупованій території півострова Крим.

Так, Григор'янц К.Л., маючи достатній рівень освіти, спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів анексії АР Крим з боку рф, не пізніше 07.03.2015 (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено) реалізуючи свій злочинний умисел, спрямований на добровільне зайняття посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих функцій у незаконних органах влади рф на тимчасово окупованій території АР Крим, діючи з прямим умислом та усвідомлюючи протиправний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, всупереч

врегульованим чинним законодавством України суспільним відносинам у сфері національної безпеки України, перебуваючи на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим у м. Ялта, погодилась на пропозицію та була призначена на посаду керівника т.зв. «Багатофункціонального центру надання державних послуг та муніципальних послуг» міста Ялта державної бюджетної установи Республіки Крим «Багатофункціональний центр надання державних та муніципальних послуг».

На даній посаді Григор'янц К.Л. здійснювала виконання організаційно-розпорядчих функцій в органах окупаційної влади на шкоду державній безпеці, сприяючи підривній діяльності проти України.

Зокрема працюючи керівником т.зв. «Багатофункціонального центру надання державних послуг та муніципальних послуг» міста Ялта державної бюджетної установи Республіки Крим «Багатофункціональний центр надання державних та муніципальних послуг» Григор'янц К.Л. організовувала та забезпечувала роботу з видачі російських паспортів, реєстрації і зняття з реєстраційного обліку фізичних осіб, видачу витягів із реєстру нерухомого майна та надання інших адміністративних послуг.

Встановлено, що Григор'янц К.Л. здійснювала впровадження державної політики країни-агресора на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим та як керівник вказаного «Багатофункціональний центр надання державних та муніципальних послуг» міста Ялта активно сприяла реалізації політики окупаційної влади рф на тимчасово окупованій території АР Крим та надавала країні-агресору рф і її представникам допомогу в проведенні підривної діяльності проти України, з часу її призначення (не пізніше 07.03.2015) та в період не раніше 01.06.2017 (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено).

Правова кваліфікація кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України:

Громадянка України Григор'янц К.Л. підозрюється у вчиненні державної зради - діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України, шляхом надання іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції Закону № 2341-III від 05.04.2001 зі змінами, внесеними згідно із Законами № 1183-VII від 08.04.2014, № 1689-VII від 07.10.2014).

Зміст формулювання підозри (за ч. 1 ст. 111 КК України):

У громадянки України Григор'янц К.Л. при невстановлених досудовим розслідуванням обставинах, виник та сформувався стійкий злочинний намір спрямований на зайняття посад пов'язаних з виконанням організаційно-розпорядчих функцій у незаконних органах влади створених на тимчасово окупованій території півострова Крим.

Так, Григор'янц К.Л., маючи достатній рівень освіти, спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів анексії АР Крим з боку рф, не пізніше 07.03.2015 (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено)

реалізуючи свій злочинний умисел, спрямований на добровільне зайняття посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих функцій у незаконних органах влади рф на тимчасово окупованій території АР Крим, діючи з прямим умислом та усвідомлюючи протиправний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, всупереч врегульованим чинним законодавством України суспільним відносинам у сфері національної безпеки України, перебуваючи на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим у м. Ялта, погодилась на пропозицію та була призначена на посаду керівника т.зв. «Багатофункціонального центру надання державних послуг та муніципальних послуг» міста Ялта державної бюджетної установи Республіки Крим «Багатофункціональний центр надання державних та муніципальних послуг».

Працюючи керівником т.зв. «Багатофункціонального центру надання державних послуг та муніципальних послуг» міста Ялта, Григор'янц К.Л. організовувала та забезпечувала роботу з видачі російських паспортів, реєстрації і зняття з реєстраційного обліку фізичних осіб, видачу витягів із реєстру нерухомого майна та надання інших адміністративних послуг.

Встановлено, що Григор'янц К.Л. здійснювала впровадження державної політики країни-агресора на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим та як керівник вказаного «Багатофункціональний центр надання державних та муніципальних послуг» міста Ялта активно сприяла реалізації політики окупаційної влади рф на тимчасово окупованій території АР Крим та надавала країні-агресору рф і її представникам допомогу в проведенні підривної діяльності проти України, з часу її призначення (не пізніше 07.03.2015) та в період не раніше 01.06.2017 (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено).

**Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ у Львівській області
майор юстиції**

Назарій ВАВРИЧУК

ПОГОДЖЕНО

**Прокурор у кримінальному провадженні –
виконувач обов'язків прокурора
відділу нагляду за додержанням законів
регіональним органом безпеки
Львівської обласної прокуратури**

Тарас ГАРАНДЖА

Стаття 42 Кримінального процесуального кодексу України

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій,

на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____
“___” год. “___” хвилин _____ 2023 року.

Захисник-адвокат _____

Повідомлення про підозру вручив, права роз'яснив:

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу

УСБУ у Львівській області

майор юстиції

Назарій ВАВРИЧУК